

4800.

Дидро, Русо, Декарт и Даламбер,
Кант, Фихте, Нитцше, Шопенхауер, Хегел
Са автори на мъдрости безмер,
Където мисля да прибавя Шлегел.

Изчетох всичко писано от тях
В оригинал (да не пропусна нещо!)
И доста техни мисли проумях,
Неясните обикнах най-горещо.

С това по-умен аз не съм, уви,
Цитирам ги, овации събирам,
Но в творчеството ми не ми върви,
Със чужди мисли щом го декорирам.

Герои на идеите те бяха,
Но да премахнат злото не успяха.

4801.

Аз лесно губя своите приятели,
И лесно си създавам врагове,
На този свят съм без последователи,
Но знам, че няма други светове.

За своите научни постижения
Бях от колеги скромно оценен,
Но според компетентното ми мнение
Аз предумишлено бях оцетен.

Премного вече станаха длъжниците,
Признание които ми дължат,
За тях брашното е, за мен са триците,
Така в живота става всеки път.

Сега усещам, че по повик свише
Власта партиен член ще ме запише.

4802.

От гроба си ни гледа стара врачка
И се диви на бързия прогрес –
Наследниците ѝ на всяка крачка
Се размножават като зайци днес.

Те гордо се зоват „политолози”,
Дори професорстват без капка срам
И има много да си пати този,
Не вярващ на пророческия плам.

Естествено, те нищо не познават,
Не обясняват никога защо,
А за това на тях пари им дават
И те ги усвояват сто на сто.

Но врачката в гробовната си къща
Трепери и току се преобръща.

4803.

Във странната страна на чудесата
Палач и поп смениха си местата,
Палачът глас към Вечността изви,
А попът с брадва режеше глави.

Те правилата спазваха най-строго,
Защото работата беше много
И нямаше човек с прерязан врат
Към Онзи свят да тръгна неопят.

Властта доволна беше и им даде
На двамата по няколко награди,
А после чрез нарочни грамоти
Тя имената им обезсмърти.

И никой във Родината не схвана
Направената някога замяна.

4804.

Престъпното ни братство е в тревога!
Традиции вековни се рушат,
На правилници, дадени от Бога,
Безотговорно сменя се редът.

Днес милиарди се крадат по-лесно
От някакъв си жалък милион
И колкото това да е безчестно,
Ни уверяват, че е по закон.

Къде е, братя, истината свята?!
Светът ли е навеки полудял?
На честните бандити в занаята
Редуват се провал подир провал.

О, ужас! Във съдебните регистри
Тях ги смениха новите министри.

4805.

За „сериен убиец” на Земята,
Е годен с право кой да е от нас,
Щом тъмнината задуши душата
И съвестта лишена е от глас.

Чрез себе си убиецът разкрива
Как лесно може да умре човек,
Като старателно това развива
До болест, за която няма лек.

Той пази първия успех със жажда,
Самоизтъква себе си с възторг
С надеждата, че винаги ще ражда
Убийствата без страх от NeverMORGUE.

И няма никога да разбере,
За него че е по-добре да спре.

4806.

Чернобилската ядрена катастрофа на 26 април 1986г е най-голямата от всички досега. Загубите са за около \$ 68 милиарда.

Чернобил е земя обезчовечена
И празна сграда спи до празна сграда,
На атомно проклятие обречена
Без право на защита и пощада.

Тук ято гарги лаят по дърветата,
Обхванати от изблик непонятен,
А като гарги грозно грачат псетата,
Объркани във този свят обратен.

Добре се чувстват само скорпионите,
След тях и няколко костенурки,
На гърбовете си понесли броните
Сред трупове със куртки и без куртки.

Това е с безпределна яснота
Модел за бъдещето на света.

4807.

В България „борци срещу фашизма”
Бе сложен размножителен процес,
А след победата на комунизма
Поддържа се усилено до днес.

Борците никнат бързо като гъби,
Нарастват по заслуги и по брой
И борят се със нокти и със зъби,
Да се окичат с титлата герой.

Взривили са хиляда вражи влака,
Макар да липсват толкова по щат,
Та някои след смелата атака
Е трябвало повторно да взривят.

А немците, избити до един,
Са колкото във боя за Берлин.

4808.

За пръв път, щом бе увенчан с „велик”,
Смутено той отказа да повярва
При мисълта, че вече всеки миг
С величието ще се претоварва.

Но втори, трети и четвърти път
С „велик” го гражданите поздравиха,
Топовете решиха да гърмят,
Камбани в черквите за него биха.

И той отстъпи. Като че по мярка
Величието в него се стаи
И трон имперски взе да му се мярка...
На тази гледка кой ще устои!

Потъна на властта във злата бездна
И както се очакваше, изчезна.

4809.

Моралът, също като глупостта,
Не спада сред природните явления,
А се числи към многобройността
На важните човешки постижения.

Той изначално бе предназначен
Да отличи Човека от Горилата,
За да смени, от благост озарен,
С мощта на правдата мощта на силата.

Един след друг се нижат векове,
Все по-неясни стават резултатите,
Към справедливост Разумът зове
И се стреми да радва демократите.

Но във душите дивото намира
И път да се покаже то намира.

4810.

Остана жива седем робски века
И даже комнунизма надживя,
А добродетелите на човека
Запази чисти въпреки това.

Обхваната е днес от Свободата,
Която няма как да оцени
И на тълпи напиускат я децата,
За да живеят в чуждите страни.

Без оглед то дали е обяснимо,
Явлението пагубно тежи,
А настоящето му обозримо

Изцяло е препълнено с лъжи.
Докато в бъдещето грях – не грях
Отеква бодър сатанински смях.

4811.

Човечеството се множи по брой,
Но щастието бързо намалява
Сред непрекъснатия многобой,
При който трябва да се оцелява.

България се справя с тази цел
Чрез спомена за робската верига,
А българинът, пътя ѝ поел,
С успех до съвършенството достига.

Той оцелява без да е щастлив,
Съдбата си без милост изнасилва
И въпреки че се оказва жив,
Главицата му ангелче не милва.

Погледне ли дебелията тояга,
Далеч от нея щастието бяга.

4812.

С безсмъртието се привиква лесно,
Но за смъртта е нужно обучение,
А на войската, както е известно,
Това е главното предназначение.

Смъртта се със живота там прикрива,
За да остане главно занимание
В епоха благородна и красива,
Изпълнена с любов и състрадание.

Оръжия успешни и прекрасни
Прииждат всекидневно от заводите
И всички те са на смъртта подвластни,

Подготвяйки прогреса на народите
Без да пестят блестящите метали
За изработването на медали.

4813.

Обсебен е човек от две неща –
Религията с посредствеността,

Въстанията всички против тях
Завършвали са с безподобен крах

Заради дърводелския чирак,
Който, че бог е, ни подава знак,

А старите семейни богове
На топло във музеите зове,

Където само дядо Дионис
Привикван е от фенове на „бис!“,

Но засега загадката остава
Светият Дух дали се размножава

И ако не, защо ли той, уви,
Младеж достоен не осинови?

4814.

Човек за разлика от зверовете
Понявга има нужда от възхита
Към вождовете или към царете,
Които тачи или предпочита.

До пръсване препълнени площади
Ехтят от виковете „Да живее!”
Крещят в безумен унес стари, млади,
Със вярата в спасителни идеи.

И този миг е нужно да се дебне,
Защото всички мигове са къси,
А за да се окажат всепобедни
Владетелят разчита на гласа си.

Но ако с алчността си прекали
Той в ада с трясък ще се провали.

4815.

Въвличена във будно безсъзнание
От звани и незвани шарлатани,
България покрита цяла в рани е,
А те със сол посипват тези рани.

Ограбена до пълно изтощение,
(От многото България - последна),
Тя търси своето предназначение
Чрез отказ от робията поредна.

А кръв ѝ смучат родни поробители,
Към участта ѝ странно безпристрастни
И вълчия си глад щом са преситили,
Тук всеки в бездна иска да я тласне.

Въпросът е: играта със лъжи
Безкрайно дълго ли ще продължи?

4816.

Доверие в страната ни отсъства
По някакви неведоми причини
И тази истина веднага лъсва
Навсякъде под небесата сини.

Да го заместим с разни документи
Опитваме (с печати непременно!)
Или с гласа на важни президенти,
Но срещаме се с „Не“-то неизменно.

Тук никой нивга никому не вярва,
За да не бъде впримчен от лъжата,
И после чрез неверието вкарва

Пазара във Съдебната палата,
Където всеки гражданин изтръпва,
Щом види, че и правдата поскъпва.

4817.

Страхът ни бе червен и повсеместен
Дори от келнерите и кръчмарите –
Тук-там намираше се някой честен,
А другите са с ДеСе-господарите.

Те бяха горди и високомерни,
Че всяват плахо страхопочитание
В усилията си неимоверни
Да са сред общата шпиономания.

След залеза на комунизма бяха
Прикривани от своята незначителност
И хиляди измеждутях измряха
Със тайната какво са във
действителност.

А подлостите им, макар и скромни,
Светът отказва даже да запомни.

4818.

Да, мафията дълго бе безименна,
Но киното направи я звезда,
Във серия от филми беше снимана
И скоро разходите оправда.

Сега непревземаемата мафия
Е идеологически съюз
С безпримерна съдебна биография
И членове със най-изискан вкус.

При нея търсят и намират щастие
Артистите от всевъзможен вид,
За да наложат своето участие

В средите на културния елит,
Защото мафията помощ дава
По-щедра и от родната държава.

4819.

България, великата неволница,
Празнуваше поредната робия,
Превърната в психиатрична болница,
А в ролята на луди бяхме ние.

Чрез всенародните манифестации
Доказвахме пред вожда любовта си,
Той знаеше, че са фалшификации,
Но трябваша му външно за украси.

С умишленото самозаблуждаване
Взаимността на чувствата укрепна,
Заслужилите бяха награждавани,
Слова на укор никой не прошепна.

Очаквахме лъжата да се срине,
А тя изтрая петдесет години.

4820.

Омразата от първи поглед плаши
Със своята привидна безпричинност,
Тя странна е за сетивата наши,
А разумът към нея няма принос.

Пресрещат се двамина непознати
И мигом почват да се ненавиждат...
Кой злобата в душите им изпрати,
Помисли яростни защо прииждат?

При любовта от първи поглед също
Причината не е добре известна,
А истина е, че е вездесъща
И опознаването ѝ нелесно.

Наверно в мрачното ни подсъзнание
Се крие липсващото ни познание.

4821.

Човешкото нелепо състояние,
Известно повсеместно – бедността,
Оказва изключително влияние
Върху властта от днес до древността.

Тя има своя собствена история,
А също география дори,
Където очертава територия,
В която недоимъкът цари.

Аз изучавам разните ѝ степени
От липсата на чер хайвер до глад,
Чрез тях и бедностите са разцепени
На бедности във рай или във ад.

Системата ми може да способства
И за разбиране на много робства.

4822.

„Ще те пребия като куче!” вече
Далече е от действителността,
На мъките им времето изтече,
Пазач на кучетата е властта.

Страдание да причиниш на псето,
Отскоро се преследва по закон,
Ще бъдеш строго съден, след което
Ще чезнеш под тъмничен небосклон.

Властта на псето всякакви облаги
Готова е обилно да даде.
А хората, немили и недраги,
На половин-цена да продаде.

Но почне ли човек ръка да ближе,
За него също тя ще се погрижи.

4823.

Народът български е нещо странно,
Вразите рязаха го дял по дял
И преполвяваха го непрестанно,
А той, при все това, остана цял.

Обречен е да бъде неизменно
От враговете неунищожим
И този факт, макар и постепенно,
Успяхме в ООН-ето да вградим.

Отказаха се да ни окупираат,
Туризмът в нашата страна цъфти,
Правителства се раждат и умират,
А гражданинът мръзне и пести.

От враг ни пази божеето съдийство...
Но не от опит за самоубийство.

4824.

*Съвременните танци са
от вида „Дивото зове“.*

След танци, утвърждаващи красивото
Чрез разни валсове и котилйони,
Човек редовно връща се към дивото
И следва първобитните закони.

А опитът да отречем роднинството
С добронамерените шимпанзета
Във същност ни припомня за единството
В живота върху цялата планета.

Измамно тънкото ни наслоение
От често проповядвани забрани
Изчезва като тягостно видение,

Възбудата щом разума обхване
И мигновено тялото премине
В обратен път сто хиляди години.

4825.

Умееше добре да се венчава,
Улучи син на виден комунист,
Безумно го обикна, но тогава
Властта повика царя ни на „бис!“

Започна кротко с титлата „магистър“,
Но своя силен гений тя не скри
И царят скоро звание „министър“
От своя златен трон ѝ подари.

Тя също беше златна мина цяла
За завист на останалия щаб,
Осакати атомната централа
И частите ѝ дадоха за скрап.

Сега на топло някъде се сгушва
И пак за едри сделки се ослушва.

4826.

Кобургът се обграждаше със хора,
Достойни кандидати за затвора,

Но между тази гмеж най-скъпото
Безспорно бе не друг, а Жоро Тъпото,

Защото падна му се ценна карта
И той стана „Директор на хазарта”,

А на страната за министър неин
Посочен беше вечният евреин.

Той псуваше ни вярата и Бога,
Застанал в столичната синагога,

Където по закони неотменни
Разведе се и после се ожени.

От греховете вместо да е смазан,
До днес той си живее ненаказан.

4827.

Бе пълен Министерският съвет
Със преподобното му себелюбие,
Човещината, май че най-напред
По някаква случайност той изгуби я.

Попадна на неподходящ народ,
Единствено достоен за презрение,
А длъжен бе за кратък период
Да му докаже силата на гения.

Направи го. И то с успех голям,
Но милиарди долари изчезнаха
Във резултат от неговия плам,
А много в нечий джоб потаен влезнаха.

Впоследствие народът стана пленник
На още по-себелюбив мошеник.

4828.

Живях сред безподобни общества,
Създавах врагове вместо приятели
При опита си да осъществя
Единство сред колегите мечтатели.

Оказвах се от особен вид,
Не се подавах на подравняване
И въпреки че аз бях упорит
Вместо хвалби получих укоряване.

Погледнато от обективен ъгъл,
Аз всъщност никога не съм ги лъгал,
Наверно точно тука са причините

За неуспехите ми през годините -
Щом истината ни разединява,
Лъжата полет на мечтите дава...

4829.

Щпм бронзовите лъвове надминат
Живеещите в джунглата по брой,
Не ще е вече лъвски лик раззинат
Емблема на непобедим герой.

Републики ще бъдат обявени
Със равенство за всяка жива твар,
А тигрите на денонощни смени
Ще бдят да няма цар и господар.

И няма да е хищникът опасен
За боязливата добра сърна,
Защото той ще стане тревопасен
Борец за мир във цялата страна.

Какво ще стане ако не тигрица,
А за водач се избере лисица?

4830.

Безмислието, щедро превъзнасяно,
Че чувство е с висока концентрация,
Ако добре е със мая подквасено,
Да завладее може цяла нация.

Най-важното е да е от задграница,
На родното не вярват наште селяни,
В Историята има дълга страница,
Която с примери е пренаселена.

В безмислието тътне ясно празното,
За него всеки има попълнение
И въпреки че е разнообразно то,
Превръща се накрая в общо мнение.

За правдата ще е велик поборник,
Дори ще спретне поетичен сборник.

4831.

Не зная по-големи престъпления
От тези в името на Господ-бог,
За тях предвидени са опрощения
С приспана съвест в безусловен срок.

Убийците си пазят доказателства
За смисъла на своя урожай
Ако по обективни обстоятелства
Окажат се в скоропостижен рай.

Все още в храма продължават спорове
Дали убита бременна жена
Ще донесе в убийствените сборове
Признати точки две или една.

Какво да чуят нашите уши,
Всевишният най-мъдро ще реши.

4832.

Оръжие, което меси хляб,
В заводите не е изобретено,
Защото на сегашния етап
За друга дейност е предназначено.

То трябва да лишава от живот
Безмилостно, когото му посочат,
За да изчезне вражият народ
Ако за враг от щаба го нарочат.

Не с хляб, със смърт ги храни всъщност
то
В менюто му диета няма друга,
А после поп на лобното место
Ще възхвалява нечия заслуга.

Оръжия, които месят хляба,
Надежда вдъхват, но е много слаба.

4833.

Той дваيسة и пет афганци бил убил,
Принц Хари, член на кралската фамилия,
Когато да постреля бил решил,
За да замести скуката с насилие.

Така подготвя си, макар и млад,
На бъдещето свое мемоарите
И старшия си венценосец-брат
Със подвизите си да изпревари.

А пътят оросен със много кръв,
Остава кървав без да се прекъсне
Към праотеца, който нявга пръв
Короната пое със пръсти мръсни.

О, продължавай, Хари, без униване,
Афганци има още за убиване!

4834.

Днес сутринта е Путин пак пречист,
Току-що важен поп го изповяда
И той като добър евангелист,
Готов е пак за другите да страда.

В момента други няма. Той е сам,
Потънал в мислите си благородни
В просторния дворец и личен храм,
За да реши проблемите народни.

О, как блажен е неговият лик
В светия храм, тук, насаме със Бога,
Усетил чувството, че е велик,

Ведно с благословената тревога
Дали той образа си ще прослави,
Щом прави пак това, което прави.

4835.

Убийството най-често е разделно:
Прокуратура, съд, палач и поп,
Войната го превръща в едноцелно –
Войникът носи пряко смърт без гроб.

За мен е юридически различно,
Но не мнозина знаят за това
И след война убийствата типично
Нарастват сред добрите общества.

Проливаната кръв е все еднаква,
Еднакво лесно се пролива тя,
Макар че някой може да очаква
Да се признае фактът от властта.

Наверно нявга може и да стане,
Но никой да повярва не се кани.

4836.

Идеите търчаха пред парите
За кратко през изминалия век,
Но по причини, скоро преразкрити,
Към нормата възвърна се Човек.

Парите също са идея страстна -
За миналото тайнствено мълчи,
Но настоящето прегръща властно
С победоносно блеснали очи.

Тя съвест няма, но на склад е сбрала
Подбрани мостри от различен вид
За продан във просторната централа
Или под наем – скрит или открит.

Упрекват я навред, че е коварна,
Но на пазарните закони тя е вярна.

4837.

Познавах го. Той беше портиер
В някакво престижно учреждение,
Фуражка имаше на офицер,
Но не и офицерско самомнение.

Меняха се режим подир режим,
Посрещаше различните началници
Почтителен, учтив, невъзмутим,
И не допускаше до тях нахалници.

Започна службата със царска гмеж,
Но после служи на капиталистите,
Дордето пролетарският копнеж
Не го сприятели със комунистите.

Днес продължава да е на вратата
И да прислужва с ловкостта позната.

4838.

*„Здравствуй молодая пионерия!
В гости к нам пришол товарищ Берия!”
(Архив детского сада)*

„Ето мой Гимлер” каза гордо Сталин,
На Чърчил Берия като представи,
Но, за беда, от вожда да си хвален
Не е от най-щастливите прояви.

Бе Берия могъщ, но само в рамка,
Известна на великия хазяин
И отклони ли се дори на сламка,
Очакваше го земен ад безкраен.

Успя да издържи три петилетки,
Дори и ад създаде, но за други,
Със Сталин уреди задгробни сметки
И чакаше награда по заслуги.

Но бе предсмъртно много удивен –
С „шпион на Чърчил” беше награден.

4839.

Как странна е душицата човешка!
Платил съм хилядарка за вечеря
С държавни средства (явно, по погрешка)
И няма как место да си намеря.

Обсипаха ме с клетви, даже с хули,
Че аз народната пара не пазя
И за парични знаци с 2-3 нули
Готов съм бил закона да погазя.

А милиардите ни, присвоени
От властващата тук могъща група,
Не забелязват, че са притаени
Във банки, гдето златото се трупа.

Щом всичко днес се свежда до пари,
Под булото си правдата се скри.

4840.

Навярно и сами ще се досетите
Как улесниха книжните пари
Преобразуването на рушветите
Във средство бита ни да подобри.

Банкноти в малко куфарче лакирано
Държави цели могат да спасят,
Когато границите са блокирани
И за към хоризонта няма път.

Рушветите са днес глобализирани
И също като Божи дух крилат
Изпращат помощи организирани
На плащация със готовност брат.

И плаща притесненият човек
С налични средства. В краен склучай с
чек.

4841.

Усещам с гняв огромното количество
Обиди, унижения и срам,
Съдържащи се думата „величество”,
Промълвяни от малък и голям.

Тя е признание за незначителност
Пред фигурата на владетел-цар,
Предплащана с поклони на почитителност
И преданост към важен господар.

Той може да е плод на идиотщина,
Надут простак без разум и без чест
И недостоеен член дори на кочина,
Но обявен за важен фактор днес.

И всъщност аз си плюя във лицето,
Щом нему предоставям си сърцето.

4842.

Разглеждам стари карти на света -
Как бързо границите там се движат!
И що народ са имали честта
За тях към Онзи свят да се изнижат!

Мъже известни пламено твърдят
Че те са факти неприкосновени,
Лъжата отстояват всеки път
Във мирни дни, най-вече в дни военни.

Според Русо със „Този двор е мой!“
Започнала е драмата човешка
И на Земята не един герой
Загивал е заради тази грешка.

А той бели е доста много правил,
Дори децата си е изоставил.

4843.

На границата между двата свята
Стоят безсмъртието и смъртта,
Безсмъртието е другар с лъжата...
Смъртта? – последна истина е тя.

Животът не обича да е кратък
И все разчита да е продължен,
Когато се запъти за Оттатък,
Където има нощ, но няма ден.

Там струпана е много справедливост,
Каквато липсва в земния ни свят
И ангели с небесна доверчивост

Я разпределят без да я пестят,
Докато след игрите многочислени
Признаят, че във същност са измислени.

4844.

През дните робски на живота свой
Не свикнахме да мрем от глад и бой,

Но свикнахме, хомота щом разслабят,
Да бъдем мирни докато ни грабят

И да превиваме покорни кръст
Пред всеки зъл тиран околоръст.

Тирани чужди, а отскоро наши,
Кръвчицата ни пият с пълни чаши

И ни проклинат ако някой път
Ги молим бремето да намалят

Със обещанието всеки жител
Да се превърне във кръводарител

И ще очакваме със примирение
Дали приведено е в изпълнение.

4845.

Аллах, Исус Христос и Саваот
Създали поотделно своя вяра
И си избрали по един народ,
За да продава вяра на пазара.

Алъш-веришът тръгнал и замрял.
Поради ниска бройка купувачи,
Но никой грешката си не признал
И почнали със новите задачи.

Войни свещени, походи, джихад,
Оказали се средство много ценно
За приобщаване на този свят

Към Божието дело обновено,
Макар че на мнозина им се иска
За жертвите да не поемат риска.

4845.

На Вега във Космичната комисия
Известен бе под името Земян,
Като представител на земна мисия
Сред галактическия океан.

Един от друг по-трудни са въпросите
Към нашия посредник-земен син,
От тях „Защо кобур с револвер носите?“
Му загорча, като че пи хинин.

Но най-невероятно обвинение
Дойде от някакъв далечен свят:
„Защо избивате се в сражения
Човекът за човека, щом е брат?“

Със себе си до болка той се бори
Обаче не можа да отговори.

4847.

Да бъдеш кралско знаменито бебе
Едва ли ще е щастие за теб,
Макар да иска да е като тебе
Понякога самият Джони Деп.

Към теб неумолима е съдбата
И в люлката ти нямаш свой живот,
Навек ти е сменена свободата
Със бденето на простия народ.

Той те понася, но не те обича,
Това ще продължи, но не без край,
На твоя род във вярност той се врича
Обаче без гаранция комай.

Поради опита набран с годините
Главите кралски любят гилотините.

4848.

Оглеждам се. Зад мен е само смърт.
Светът от който идвам, си отиде,
Той беше зъл и безпощадно твърд
И ме обиди, много ме обиди.

Но аз бях задължен да го търпя,
Защото бе, а и е, единствен
И моят глас му нежни песни пя,
За да не страда в строя му безчинствен.

Премеждия, погроми и войни,
Със милионни жертви придружени
И с обещани светли бъднини,

Описани, но неосъществени -
Такъв бе той пред моите тъжни взори
И моля се, дано не се повтори.

4849.

Прелюбодейци, крадли, педерастии,
Се вливат във световното шпионство
И долнопробните човешки страсти
Превръщат във изгодно службогонство.

Тях някой нещо с нещо ги притиска
С принуда за полезна мръсотия
Без оглед иска ли или не иска
Срама си жертвата им да измие.

Тя става инструмент на чужда воля,
Но в себе си да промълви не смее,
Че влизайки във тази подла роля,
Със подлост е възможно да живее.

Възможно е. Доказват го мнозина
Във чест на вожд, на майка и Родина.